

ALLAH VAR GAM YOK

Gürhan GÜRSES

Gaiplerden bir ulu ses gelir:

“Allah var, gam yok!” diye.

Tamam, derim kendi kendime.

Yaradana sığınırım, şifa diye.

Sağılır dertlerim o vakit usul usul, hüzünlerim olur nur topu gibi.

Dağılır aklım, tekler kalbim!

Hiç mi inancın yok derim kendi kendime, Rabbin 24 saat sana nazır. Sen hazır mısın peki sana hazır olan Rabbine?

Ey hayatını zehreleyen!

Sanmaz mısın ki senin başında dolaşan bu kara bulutlar dönecek maviye. Ve seni yaratan, umudu yağdıracak insanlığın üzerine semadan dürrü güher diye. Sen zehri çıkış yolu zannedip kendini zayı eylerken dünya pazarında, sana panzehir olacak söz dizimi de dilimizde hazır kıta duruyor olacak: Allah var, gam yok! diye.

Ey kendini kaybeden zatı muhterem!

Kendini samanlıkta mı kaybettin, iğne misin?

Akletmez misin ondan kopup geldik bu dünyaya, gurbetliğimiz bu yüzdendir, sefilliğimiz... Ney gibi sen de mi şikayet etmekteyin? Hay’dan geldik Hu’ya gideriz ya! Diyarı gurbette sen herkesi mesut mu bilirsin, kim öz yurdundan ayrı düşmüş de mutlu olmuştur ondan sonra?

Dönüş onadır illa ki!

Bu yüzden dertleri çakıl taşı eyleyip ömür suyunda sektirmemiz gerekir.

Ve bizi ihata eden dünyevi her şeyi dağıtıp atmamız icap eder.

Dert o kadar çok ki amenna! Dertlerin üzerimizi kara bir bulut kütleleri gibi sardığı anlarda, o kara bulutları dağıtan ve bizleri aydınlığa taşıyan sözler gelip konar dudağımızın çiçekli bahçesindeki ağaçların dallarına. Dilimizde bir bülbül edasıyla çıkıverir, Allah var, gam yok! bercesesi. Gök durulanır maviye döner. Kuşlar bahçeye çıkmış çocuk olur, şen şakrak bir havaya bürünür tabiat.

İnsan umutsuz yaşayamaz işte.

Rabsiz olamaz.

Çekip alırsanız umudu insanlığın üzerinden geriye kocaman bir hiç kalır.

Kula açılan neden Rabbe açılmaz?

Kula eğilen baş niye rabbe eğilmez?

Yoksa siz kulu rab mi edindiniz?

Hakiki manada Rabbini bilen kul, başkasının elindeki ucuz mu ucuz pul da olmaz. Rabbini bilen elbet kendini de bilir. Kendini bilen illa ki Rabbini de tanır.

Derdin topyekun üzerine geldiği, etrafını bir heyula gibi saran olumsuzlukların tazyikinde boğulduğu ve gözlerindeki ferin bir deniz feneri gibi kıyıdan uzaklaştıkça silikleştiği bir anda insanoğlu, Rabbe döner yüzünü.

Bütün güzelliklerin toplamı olan Rabbe, en güzel olana...

Aydınlıkların en aydınlığına...

Ve bütün yıldızları yere dökcek denli güçlü bir avazla: Allah var, gam yok! diye haykırır ehli dil! Yerde ve gökte her ne varsa yaratılan, hepsi ama hepsi zikre durur o an ve tek ağızdan, Allah var, diye sur’a üfler.

Varı var eden yoğun da var etmiştir.

Çoğu var eden azı da var etmiştir.

Var da onun yok da, çok da onun az da!

Şimdi kalkıp da azın çoğa galebe çalması akıl işi midir?

Damla okyanusa tesir eder mi?

Mum güneşe ışık verir mi?

Rabbini bil ki çoğun parçası, okyanusun katresi, güneşin şeraresi olabilesin.

Gecenin karanlığı, hastanın hastalığına hastalık katar. Düşüncelinin düşüncesine düşünce katar. Katar katar olup gelir cümle illet, Allah demekten gayri yoktur başka bir kuvvet!

Yer onun.

Gök onun.

Bellidir senin de sonun!

Ey et ve kemiğe az buçuk ruh katılmış olan insan!

Her şeye kadirdir elbet rahman.

Allah var, gam yok! buna inan.